

Bolgarija, Knez Ferdinand je zbolel, toda le na živcih ter ozdravi v kacin 14 dneh. — Sobranje, drž. zbor, vsprejme spremembo ustave brž soglasno ter ji že tudi pravoslavni metropolit Klemen ne ugovarja več, sicer pa še je metropolit zmerom v samostanu, kamor so ga poslali zoper njegovo voljo.

Srbija. Volitve v skupščino so bile srečne za vlado ter ima sedaj ona večino za-se, da-si je le majhna. No, kdor ima oblast v rokah, njemu je sreča pri volitvah lahko mila!

Turčija. V turski armadi služi še vedno nekoliko nemških častnikov — »za inštruktorje«. Sploh pa sedanji sultan ljubi Nemce, celo v Aziji daje nemškemu podjetnikom zaslužka, pri novih železnicah. To je pomembno in Rusom ne more biti po volji in najbrž tudi Angličanom ne.

Afrika. Francoska in angleška vlada, v novem času pa tudi nemška, gleda veliko na to, da spravi po teh deželah svoje trgovce globoko v notranje kraje — vse iz sebičnih namenov. Domači ljudje morajo se jim udati ali pa iti še globlje, doslej neznane puščave. Bojev torej v teh krajih ne manjka nikoli.

Amerika. V severnih državah so imeli v unem tednu velike povodnji. Veliko ljudij je prišlo ob življenje, še več pa ob premoženje svoje. — Iz Chicage pošljejo nam v kratkem nekega juda, A. Adutta, ker je ogoljufal neko banko na Dunaji ter je z denarjem popihal v Ameriko. Denarja so našli pri njem še veliko.

Za poduk in kratek čas.

Značaj.

Napisal J. Sattler.

(Dalje.)

Kralj Pir se je vojskoval leta 278. pred Kristom z Rimljani, katerim je bil poveljnik Fabricij. Temu le je pisal takrat Pirov zasebni zdravnik, da bi za dobro plačo zavdal svojemu gospodu. Toda pravični Fabricij je izdajalčevo pismo poslal Piru, ki se ni mogel načuditi staremu rimskemu pošteniaku. Rekel je: »Prej solnce izgreši svoj tir, kakor Fabricij zapusti poti poštenosti«. Blagor narodu, ki ima take značaje; ni se treba za-nj bati; takšni možje ga otmejo pogube; takšni pošteniaki so domovini srčna kri; oni nas tolažijo in osrčujejo; oni nas krepijo in blažijo, domovino pa oslavljajo s svojim vzgledom, s svojim življenjem, s svojim značajem.

Rimskega vojskovodjo Regula so leta 255. pred Kristom zmagali in vjeli Kartaginci. Celih pet let je že vzdihoval v ječi. Sedaj pa porazijo Rimljani pri Panorinu tako Kartagince, da so bili prisiljeni prositi miru. Pošljejo torej poslance v Rim, med katerim je bil tudi Regul, da bi svoje rojake ganil in pregovoril, naj sklenejo mir pod zmernimi pogoji. Rekli so, da se mu ni treba vrniti, ako bi Rimljani vzprejeli Kartaginske pogoje. Ali Regul prišedši domov ni priporočal miru ampak rotil je svoje someščane, naj Kartagincem niti za las ne odjenjajo. Rekel je, da on itak ne bo več dolgo živel, ker so mu v Kartagini zavdali s trupom, ki deluje po časi. Zaman so bile vse prošnje sorodnikov in znancev, ki so mu prigovarjali, naj ostane doma. Regul se je, zvest svoji obljudi, vrnil v Kartagino, kjer so mu bile pripravljene strašne muke. Najprej ga zaprejo v klet z velikim slonom vkup, da bi ne mogel spati zbok vednega strahu pred strašno živaljo. Potem izrežejo vejice, da ni mogel zatisniti očij in ga postavijo na solnce, ki strašno pripeka v Afriki; naposled zaprejo tako izmu-

čenega v sod, v katerem so iz vseh strani moleli ostri žreblji. Tu je Regul v groznih bolečinah umrl za lakoto; ali njegova poštenost in zvestoba bodete živeli in se slavili do konca svetá. Nepošten in nezvest človek se pa preklinja.

Perzijanci so napadli Grke, ki so hrabro branili v soteski pri Termopilah. Pet dnij so že junaški odbijali sovražne napade. Gotovo bi bili že tu popolnoma zmagali Perzijance, da se ni našel izdajalec, ki je sovražniku pokazal pot čez goro. Efiyalt se je zval gnusni nesramnež, ki je po noči peljal dvajset tisoč Perzijancev po ozki stezi skozi temen gozd hrabrim grškim branilcem za hrbet. Ravno tako grdo je delal Juda Iskarijot z Jezusom. Zato še sedaj pravimo breznačajnežu in izdajalcu, da je Efiyalt ali Juda Iskarijot. To ime si posebno zaslužijo nemškutarji. Ali niso do pičice podobni Efiyaltu? Ali ne izdajajo svoje domovine? Zatorej jih tudi zadeva prokletstvo in zaničevanje.

V zadnji ustaji Poljski je pribežal ustaški vodja Cieskovski z dvema tovarišema k nekemu kmetu proseč ga, naj jih skrije. Dal mu je tudi tisoč goldinarjev, da bi jih ne izdal Rusom. Ta tisočak pa je tako srbel lakomno ženo kmetovo, da je pregovorila moža, naj izda ubežne nesrečneže, upajoč, da plačajo Rusi še boljše ujete »ptičke«. Mož, ki je bil ravno tako lakomen, izda begune; toda ni dobil denarja, ampak Rusi so mu vzeli tisti tisočak; vrh tega pa mu še našteji toliko gorkih, da je obležal na pol mrtev. Drugi dan so našli Poljaki ostudnega izdajalca in ga obesili z babo vred — in človek bi rekel prav so storili, kajti to je pravično plačilo, katero si zaslužijo vsi breznačajneži, ki izdajajo rojake in domovino svojo.

Značajni mož je neupogljiv, kadar gre za pravico za narodnekoristi; vselej stoji na strani rodoljubov, nepremična kakor skala sredi morskega valovja, kakor hrast v vršečem viharju. Žal, da so še redki takšni značaji, vzlasti krog mest in ob nemški meji. — Blizu Celja živi kmet, kateremu so o priliki predzadnje volitve v okrajni zastop Celjski poslali pismo proseč ga, naj dela med kmeti na to, da bodo volili le nemškutarje. Kmet pa napiše na poslano pismo: »Vračam Vam pismo Vaše s pristavkom, da bi me bilo sram nemškutarjem pomagati na noge, ki neumno in zlobno delajo za Bismarka in zoper domovino mojo«. To je bil pravi odgovor; to je možak in vrl značaj. Takemu se že od daleč rad odkrijem.

(Dalje prih.)

Smešnica. Lovec: »Veruj mi človek, ali ne veruj, v treh dnevih ustrelil sem celih 99 zajcev«. »Zakaj pa ne«, oglašuje se njegov sosed pri mizi, »zakaj pa ne koj 100?«. »Zato ne«, odvrne lovec, »ker se ne izplača, da bi še se zlagal zavoljo enega zajca!«

Razne stvari.

(Imenovanje.) Njih veličanstvo svitli cesar je imenoval preč. g. Franca Kosarja, prelata Nj. svetosti papeža Leona XIII. in korarja stolne cerkve v Mariboru, za dekana iste stolne cerkve. Mil. knez in škof pa so novega dekana stolne cerkve dne ob 9. uri dopoldne slovesno vpeljali v to njih častno službo.

(Okr. zastop.) Svitli cesar je potrdil volitev gg. Ivana Kukovca, posestnika v Ljutomeru, za načelnika in Antona Šlambergerja, c. kr. notarja v Ljutomeru, za namestnika v okr. zastopu v Ljutomeru.

(Okrajna posojilnica) v Ljutomeru ima svoj občni zbor na cvetno nedeljo, dne 26. marcija v šolskem poslopu.